

TOMI ADEYEMI

VÉR

ÉS

CSONT

GYERMEKEI

Dream
válogatás

**MEGÖLTÉK AZ ANYÁMAT.
ELVETTÉK A MÁGIÁNKAT.
EL AKARTAK TEMETNI BENNÜNKET.
ITT AZ IDEJE A FELKELÉSNEK.**

Zélie Adebola még emlékszik arra az időre, amikor Orisa földje zsongott a mágiától. Égetők gyújtottak tüzet, Árasztók terelték a vizet, és Zélie anyja, aki Arató volt, a lelkeket idézte.

Ám minden megváltozott azon az éjszakán, mikor eltűnt a varázslat. Saran király hatalomvágyból megölette a mágusokat, megfosztva Zélie-t az anyjától, és a népét a reménytől.

A mágusok éjsötét bőrű, hófehér hajú leszármazottait azóta is könyörtelenül elnyomják, de most lett okuk a reményre. Hála a király lányától, Amaritól megtudott titoknak, Zélie kap egy esélyt, hogy visszahozza Orisába a varázslatot, és felélessze a mágusok új nemzedékét. Ám tervének megvalósításában útját állja a kegyetlen trónörökös, Inan herceg, aki mindenképpen be akarja fejezni, amit az apja elkezdett, és örökre el akarja tüntetni a mágiát.

Zélie, bátyja, Tzain és Amari együtt menekülnek Orisa félelmetes vidékein. De a legnagyobb veszélyt nem Inan és a zord vadon jelentik, hanem maga Zélie, akinek nehéz megtanulnia, miként fegyelmezze a hatalmát – és egyre erősebb vonzalmát egy ellenség iránt.

© RONKE CHAMPION – ADEYEMI

TOMI ADEYEMI

nigériai-amerikai író, valamint írásoktató. A kaliforniai San Diegóban él. Miután kitüntetéssel végzett angol irodalomból a Harvardon, ösztöndíjat kapott, hogy a braziliai Salvadorban tanulmányozhassa a nyugat-afrikai mitológiát és kultúrát. Ha nem a regényein dolgozik, akkor blogol és írást tanít 4500 követőjének a weboldalán, amelyet a Writer's Digest a 101 legjobb honlap közé sorol.

A könyv az Orisa legendája-sorozat első része.

TUDJ MEG TÖBBET A TRILÓGIÁRÓL:

www.tomiadeyemi.com

www.facebook.com/DreamValogatás

Dream
válogatás

„Tomi Adeyemi egy olyan mágikus világot teremtett, melyet ha megismersz, nehezen szabadulsz majd tőle. Kihagyhatatlan!”

BOOK HEAVEN

„A szerző sodró erejű könyve azonnal belehelyezi az olvasókat az intrikák, a varázslat, az erőszak és a hősiesség sűrű, színpompás világába. Filmre emlékeztető ütemezés, egymást váltó narrátorok, és művészien koreografált akció repít végig a letehetetlen regényen.”

AMAZON

„Ez minden idők egyik legbámulatosabb teljesítménye az ifjúsági irodalomban. Nem csak a fordulatos cselekmény és az erős jellemű főhősnő teszi izgalmassá; az író olyan fajsúlyos témákkal is foglalkozik, mint a hatalom és a fajgyűlölet.”

TEEN VOGUE

„Erőtéljes, lebilincselő és robusztus. Tomi Adeyemi olyan tehetség, akire oda kell figyelni. Kivételes regény.”

KIRKUS REVIEWS

„Ez a lélegzetelállító és fantasztikus könyv brutális, gyönyörű mese a forradalomról, a hitről és a lehetetlen szerelemről.”

PUBLISHERS WEEKLY

„Adeyemi írói újítása az ellentmondásos jellemű hősnő, akinek egy egész népet kell megmentenie, és a különleges mágia, amelyet még hatalmasabbá tesz az örökség és az ősök ereje. Egy tökéletes olvasmány azoknak, akik szeretik Leigh Bardugo, Daniel José Older és Sabaa Tahir hatalmas fantáziavilágait.”

BOOKLIST

Dream
válogatás

TOMI ADEYEMI

VÉR
— < — — — > — — —
ÉS
CSONT
GYERMEKEI

— — — — —
részlet

1. FEJEZET

ZÉLIE

ENGEN VÁLASSZ!

Alig bírom ki, hogy ne ordítsak. Körmömet belevajom marulatölgy botom fájába, és erősen szorítom, hogy ne mutassam a nyugtalanságomat. Hátamon folyik a verejték, nem tudom, hogy a hajnali hőség okozza-e, vagy a szívem lázas dobogása. A holdnapok óta mellőznek!

Ma nem történhet meg.

Fülem mögé igazítok egy hófehér tincset, és mindent elkövetek, hogy nyugodtan üljek. Mama Agba szokása szerint megőrjít bennünket a válogatással, addig bámul minden lányt, amíg fészkelődni nem kezdünk.

Olyan erősen ráncolja a szemöldökét az összpontosítástól, hogy borotvált fején mélyebbek lesznek az árkok. Sötét bőrével, tompa színű kaftánjában Mama Agba ugyanolyan, mint bármelyik falusi öreg. Az ember nem is sejtené, hogy egy aszszony az ő korában ilyen félelmetes lehet.

– Öhm. – Yemi megköszörüli a torkát, nem túl tapintatosan emlékeztetve az ahérét, hogy ő már túl van ezen a vizsgán. Önelégülten vigyorog ránk, miközben kézzel faragott botját pörgeti, borzasztóan szeretné tudni, melyikünket kell majd elpáholnia. A legtöbb lány fél ettől a lehetőségtől, de én alig várom. Gyakoroltam, készen állok.

Tudom, hogy legyőzhetem!

– Zélie!

Mama Agba rekedt hangja töri meg a csöndet. Egyszerre lélegzik fel a tizenöt másik lány, akiket nem választottak. A név addig pattog körbe az ahéré fonott nádfalai között, amíg észbe nem kapok, hogy Mama Agba engem szólított.

– Komolyan?

Mama Agba cuppant.

– Választhatok mást is...

– Dehogy! – Feltápászkodom, gyorsan meghajolok. – Köszönöm, Mama. Készen állok.

A barna arcok tengere megnyílik előttem. Minden lépésnél figyelem, mennyire csúszik meztelen talpam Mama Agba nádpadlóján, ellenőrzöm a súrlódást, amelyre szükségem lesz, ha meg akarom nyerni ezt a mérkőzést, hogy végre levizsgálhassak.

A küzdőteret jelző fekete gyékényszőnyegnél Yemi hajlik meg elsőnek, és a meghajlást várja el tőlem is, de a tekintete csak szítja bennem a mérget. Nincs tisztelet a testtartásában, nem ígér becsületes harcot. Azt gondolja, hogy választott létemre alatta állok.

Azt gondolja, hogy veszíteni fogok.

– *Hajolj meg, Zélie!* – Mama Agba egyértelmű figyelmeztetése ellenére sem vehetem rá magamat, hogy megmozduljak. Ilyen közel Yemihez nem látok mást, csak buja, fekete haját, kókuszdióbarna bőrét, amely jóval világosabb az enyémnél. Lány barnasága az orisánokéra emlékeztet, akik soha, egyetlen napot sem robotoltak a tűző napsütésben. Kiváltságos életét az apja hallgatási pénze teszi lehetővé, akivel sosem találkozott. Valami nemesember lehet, aki a mi falunkba száműzte szégyellt fattyú leányát.

Hátrafeszítem a vállam, kidüllesztem a mellem, még jobban kihúzom magamat, noha meg kellene hajolnom. Yemi arca kiugrik a fehér hajú választottak sokaságából. A választottakéból, akiknek kötelező hajlonganiuk az ő fajtája előtt.

– Zélie, ne kelljen ismételnem magam!

– De Mama...

– Hajolj meg, vagy le a szőnyegről! Pocsékolod a többiek idejét.

Nem lévén választásom, összeszorítom a fogaimat és meghajlok. Yemi elviselhetetlen önteltséggel mosolyog.

– Olyan nehéz volt? – Ráadásként ismét meghajol. – Ha már vereséget szenvedsz, viseld el büszkén!

Fojtott kuncogás támad a lányok között, amely gyorsan elhallgat Mama Agba parancsoló intésére. Fenyegetően nézek rájuk, mielőtt szembefordulok ellenfelemmel.

Majd meglátjuk, ki nevet, ha én nyerek.

– Álljatok fel!

A gyékényszőnyeg szélére hátrálunk, és felrúgjuk botjainkat a földről. Yemi megvető mosolya eltűnik, a szeme összeszűkül. Gyilkos ösztöne jelentkezik.

Végigmérjük egymást, várjuk a jelzést, mikor kezdhetünk. Aggódok, hogy Mama Agba egy örökkévalóságig húzza az időt, de végre felkiált:

– Rajta!

Azonnal védekeznem kell.

Még nem is gondolhatok ütésre, amikor Yemi megpördül, olyan fürgén, akár egy griffopárd. A botja az egyik pillanatban a feje fölött, a következőben a nyakamat célozza. Mögöttem elakadt a lányok lélegzete, ám én nem zökkenek ki.

Yemi lehet, hogy gyors, de én még gyorsabb lehetek.

Ahogy a botja közeledik, annyira homorítok, amennyire a gerincem engedi, és kicselezem a támadását. Még akkor is homorítok, amikor Yemi ismét támad, és ezúttal akkora erővel csap le, hogy az egy nála kétszer nehezebb lánynak is becsületére válna.

Oldalra vetődök, keresztülgurulok a gyékényen, és a botja a szőnyeget találja el. Még fel sem tápázkodtam, amikor Yemi lendületet vesz a következő ütéshez.

– Zélie! – figyelmeztet Mama Agba, ám nekem nincs szükségem a segítségére. Egyetlen sima mozdulattal felpattanok, és felfelé ütök a botommal, kivédve Yemi támadását.

A botok reccsenve találkoznak, a nádfalak megremegnek. Fegyverem még vibrál az összecsapástól, amikor Yemi megpördül, hogy rávágjon a térdemre. Egy lábról ellököm magam, karlendítéssel feldobom magam a levegőbe, szaltózok. Ahogy átfordulok Yemi kinyújtott botja fölött, meglátom első esélyemet a támadásra.

– Huh! – nyögök egyet, és a szaltó lendületét felhasználva lecsapok. *Nesze!*

Yemi botja csattan az enyémen, leállítva támadásomat, mielőtt elkezdhettem volna.

– Türelem, Zélie! – kiált Mama Agba. – Ez nem a te időd. Figyelj! Reagálj! Várd meg, amíg ellenfeled üt!

Magamba fojtok egy nyögést, de azért bólintok, és botommal a kezemben hátralepek. *Eljön a te esélyed*, biztatom magam. *Csak várd ki a te...*

– Jól van, Zél! – Yemi hangja annyira lehalkul, hogy csak én hallom. – Fogadj szót Mama Agbának! Légy jó kis féreg!

Hát ez az.

Ez a szó.

Ez a rohadt, megalázó sértés.

Csak úgy, hanyagul odasúgva. Abba a pökhendi vigyorba csomagolva.

Mielőtt megfékezhetném magam, lesújtok és egy hajszállal vétem el Yemi hasát. Ezért majd el kell viselnem Mama Agba egyik híres verését, de a félelem Yemi szemében bőven megéri.

– Hé! – Yemi odafordul Mama Agbához, hogy avatkozzon közbe, de nincs ideje panaszkodni. Olyan sebesen pörgetem a botom, hogy a szeme kimered, és én máris újra támadok.

– Ez nem gyakorlás! – visítja Yemi, és ugrik, hogy elkerülje a térdének szánt ütést. – Mama...

– Harcoljon ő helyetted? – kacagok fel. – Ugyan, Yem! Ha veszítesz, legalább csináld *büszkén!*

Olyan harag villámlik a szemében, mint amikor a bikaszarvú napmacska ugrani készül. Bosszúszomjasan markolja a botját.

Most kezdődik a valódi küzdelem.

Mama Agba ahéréje visszhangzik botjaink csattogásától. Ütésekét váltunk, rést keresve, lehetőséget a döntő csapáshoz. Éppen látok egyet, amikor...

– Uhh!

Hátratántorodom, meggörnyedek, zihálok. Hányingerem van. Egy pillanatig attól félek, hogy Yemi összetörte a bordáimat, de a hasamat marcangoló kín elfeledteti velem az aggodalmamat.

– Állj!

– Nem! – szakítom félbe nyersen Mama Agbát. Hörögve beszívom a levegőt, és a botomra támaszkodva kiegyenesedek. – Jól vagyok!

Még nem végeztem.

– Zélie... – kezdi Mama, ám Yemi nem várja meg, hogy befejezze. Vad dühvel ront rám, a botja csak egy ujjnyira van a fejemtől. Amikor lendületet vesz az ütéshez, elpördülök az útjából. Mielőtt odafordulhatna, lecsapok a szegycsontjára.

– Ó! – Yemi hápog. Visszatántorodik, az arca eltorzul a fájdalomtól és a döbbenettől. Még soha, senki nem ütötte meg Mama Agba óráin. Nem tudta, milyen érzés.

Mielőtt összeszedhetné magát, pördülök egyet és beledöföm a botot a gyomrába. Az utolsó csapásra készülök, amikor félrecsapódik az ahéré bejáratának rozsdaszín függönye.

Bisi ront be lobogó fehér hajjal. Kicsi mellkasa zihál, ahogy nézi Mama Agbát.

– Mi az? – kérdezi Mama.

Bisi szeme könnyben úszik.

– Ne haragudj – szepegi –, elaludtam, én-én nem...

– Bökd már ki, gyermekem!

– Jönnék! – kiáltja végre Bisi. – Közelednek, mindjárt itt vannak!

Egy pillanatig nem tudok lélegezni. Nem hiszem, hogy a többiek tudnának. A félelem megbénítja minden porcikánkat.

Majd átveszi az uralmat az életösztön.

– Gyorsan! – sziszegi Mama Agba. – Nincs sok időnk!

Felsegítem Yemit. Még mindig zihál, de most nincs idő ellenőrizni, baja esett-e. Felkapom a botját, és rohanok, hogy összeszedjem a többi.

Az ahérében elszabadul a káosz. Eszeveszetten igyekszünk elrejtetni az igazságot. Tarka szövetvégek szállnak a levegőben. Nádból font próbababák hada magasodik fel. Olyan sok minden történik egyszerre, hogy nem is tudni, mindent eldugtunk-e időben. Annyit tehetek, hogy a saját feladatomra összpontosítok: valamennyi botot besuvasztom a küzdőteret borító gyékényszőnyeg alá, ahol nem látszanak.

Ahogy végzek, Yemi egy fából faragott tűt nyom a tenyereembe. Eppen rohanok kijelölt helyemre, amikor ismét félre csapódik az ahéré függőnye.

– Zélie! – vakkant rám Mama Agba.

Megdermedek. Az ahérében minden szem felém fordul. Mielőtt megszólalhatnék, Mama Agba tarkón vág, olyan könnyeket fakasztó erővel, amilyenre csak ő képes.

– Maradj a helyeden! – reccsen rám. – Még többet kell gyakorolnod!

– De Mama Agba, én...

Majd kiugrik a szívem. Mama közelebb hajol, szemében villog az igazság.

Elterelés...

Időt kell nyernünk.

– Ne haragudj, Mama Agba! Bocsáss meg!

– Helyedre!

Mosolyomat elfojtva, bocsánatkérően meghajtom a fejem, közben elfordulok, hogy megnézzem a két gárdistát, akik éppen belépnek. Az alacsonyabbnak az orisai katonák többségére jellemző módon olyan színű a bőre, mint Yemié: barna, akár a kopott irha. Sűrű, fekete haja van. Jóllehet fiatal lányok közé jött be, a kardgombján tartja a kezét. Ráadásul szorosabban is marcolja, mintha minden pillanatban támadástól kellene tartania.

A másik gárdista magas, ünnepélyes, komoly és sokkal sötétebb társánál. A bejárat mellett áll, a földet nézi. Talán van benne annyi tisztesség, hogy szégyelli azt, amit tenni készülnek.

Mindketten vas mellvértjükön viselik Saran király címerét. Elég egy pillantás a díszes hómándrucra, és a gyomrom máris görcsöl, mert a címer kíméletlenül emlékeztet az uralkodóra, aki küldte őket.

Látványos duzzogással megyek vissza gyékény próbababámhoz, a térdem csaknem összecsuklik a megkönnyebbüléstől. A korábbi küzdőtér meggyőzően átalakult varrodává. Élénk színű törzsi kelme díszlik a lányok előtt álló próbababákon, Mama Agba jellegzetes stílusában kiszabva, megtűzve. Szegjük ugyanazoknak a dasikiknek a szegélyét, amelyeket évek óta szegünk fel, némán varrunk, és várjuk, hogy a gárdisták elhordják magukat.

Mama Agba járkal a lányok között, ellenőrzi tanoncainak munkáját. Riadalmam ellenére is vigyorgok azon, ahogy varakoztatja a gárdistákat, nem hajlandó tudomást venni a nem kívánt jövevényekről.

– Segíthetek valamiben? – kérdezi végül.

– Adóidó! – röffenti a sötétebbik. – Fizess!

Mama Agba arca megnyúlik, mint éjszaka a hőség.

– Múlt héten fizettem adót.

– Ez nem iparüzési. – A másik ór tekintete végigfutott a választottak hosszú, fehér haján. – Felment az adó a férgek után. Mivel ilyen sok van, te is többet fizetsz.

Hát persze. Olyan erősen markolom a kelmét a próbababán, hogy fáj a kezem. A királynak nem elég, hogy elnyomja a választottakat. Mindenkit meg kell törnie, aki megpróbál segíteni nekünk.

Összeszorítom a számat, igyekszem kizárni tudatomból a gárdistát, kizárni, mennyire fáj, hogy *féregnek* nevez. Nem számít, hogy sosem leszünk mágusok, akiknek lennünk kellene. Az ő szemükben akkor is férgek vagyunk.

Ennyit látnak.

Mama Agba szája vonallá keskenyedik. Nincs felesleges pénze.

– Egy holdnapja emeltetek a választottak adóján – vitatkozik. – És két holdnapja is!

A világosabb űr előrébb lép, a kardját markolja, hogy akár a dac első jelére lecsapjon. – Talán nem kellene férgekkel barátkoznod.

– Talán nem kellene kirabolnotok!

A szavak kiszaladnak a számon, mielőtt megállíthatnám őket. A szobában mindenki visszafojtja a lélegzetét. Mama Agba megmerevedik, sötét szeme könnyörög, hogy hallgassak.

– A választottak nem hoznak több pénzt. Mit vártok, miből fizessük az új adót? – kérdezem. – Nem emelhetitek ezeket örökké. Ha így folytatjátok, nem tudjuk megfizetni őket!

A gárdista olyan pávásan közeledik, hogy a tenyerem visziket a bot után. Egy megfelelő ütéssel ledönthetném a lábáról; egy megfelelő döféssel összezúzhatnám a gégejét.

Most eszmélek rá, hogy nem közönséges kardja van. Fekete pengéje kiragyo a hüvelyből. Ez a fém drágább az aranynál.

Magid...

Ötvözet, amelyet Saran király kovácsolt a Lerohanás előtt. Arra készült, hogy meggyengítse a mágiánkat, és leégesse a húnsunkat.

Mint az a fekete lánc, amelyet anyám nyakára tekertek.

Egy hatalmas mágus leküzdheti a hatását, de a többségüket elerőtleníti a ritka fém. Noha nekem nincs mágiám, amelyet el kellene fojtani, a magidpenge közelsége mégis megbizsergeti a bőröm, ahogy a gárdista fenyegetően odaplántálja magát elé.

– Okosabb lenne befogni a szádat, kislány!

Igaza is van. Azt kellene. Befogni a számat, lenyelni a dühömet. És meglátni a következő napot.

De amikor ilyen közel tolja a képét az enyémhez, annyi telik tőlem, hogy nem nyomom bele a varrótűmet a kis barna disznószemébe. Talán csakugyan hallgatnom kéne.

Vagy neki kéne meghalnia.

– Te sz...

Mama Agba olyan erővel lök félre, hogy elterülök.

– Tessék! – szól közbe, és maroknyi pénzt tart a katona elé.
– Vedd el!

– Mama, ne...

Olyan pillantást vet rám, hogy megkövülök. Becsukom a számat, feltápászkodom, és a próbababám mintás leple mögé bújok.

Bronz csörög, a gárdista megszámolja a pénzt. Felmordul, amikor végez.

– Ez nem elég.

– Elég kell, hogy legyen – állítja Mama Agba kétségbeeséstől megtört hangon. – Ennyi. Ez minden pénzem.

Szúrós, tüzes gyűlölet fortyog a bőröm alatt. Ez nem igazság. Mama Agbának nem lenne szabad könyörögnie. Felnézek, tekintetem összeakad a gárdistáéval. Hiba. Mielőtt letörölhetném az arcomról az undort, belemarkol a hajamba.

– Au! – sikoltok. Fájdalom hasít a koponyámba. A gárdista arccal lefelé a földhöz csap, kiszorítva a levegőt a tüdőmből.

– Lehet, hogy nincs pénz. – Belenyomja a térdét a hátamba. – De biztosan van elég férged. – Durván megragadja a combom. – Ezzel kezdem.

A bőröm felforrósodik, levegőért kapkodok, ökölbe szorítom a két kezem, hogy ne látszódjon a remegése. Sikoltani akarok, össze akarom törni a katona minden csontját, de pillanatról pillanatra gyengülök. Érintése eltörli, aki vagyok, akivé olyan kemény küzdelemmel akartam válni.

Ebben a pillanatban ismét az a gyámolatlan kislány vagyok, akinek az anyját elvonszolja egy katona.

– Elég ebből! – Mama Agba hátralöki a gárdistát, magához ránt, és úgy acsarog, mint a kölykét védő, bikaszarvú napmacska. – Megkaptad a pénzem, nincs több. Ki innen, de azonnal!

A gárdista felbőszül Mama vakmerőségétől. Ki akarja rántani a kardját, de a térszele azonnal lefogja.

– Gyerünk! Alkonyatig be kell járnunk a falut.

Noha a sötétebb gárdista félvállról beszél, a szája vonallá keskenyedek. Talán az anyja vagy a nővére vonásait látja az arcunkon, olyasvalakire emlékeztetjük, akit meg akarna védeni.

A másik katona egy pillanatra hallgat. Olyan mozdulatlan, hogy nem tudom, mit fog tenni. Végül elengedi a kardját, helyette a pillantását döfi belénk.

– Tanítsd meg ezeket a férgeket a tiszteletre! – figyelmezteti Mama Agbát. – Különben én tanítom meg őket.

Szeme rám villan, és noha fürdök a verejtékben, belül megdermedek. A gárdista sokatmondóan sétáltatja rajtam végig a tekintetét, figyelmeztetve, mi mindent vehet el.

Azt próbáld meg!, akarok ráförmedni, de a szám túlságosan kiszáradt a beszédhez. Némán állunk, amíg a gárdisták távoznak, és vasalt sarkú csizmájuk dübörgése elhalkul.

Mama Agbából úgy fut ki az erő, mint amikor a gyertyát elfújja a szél. Egy próbababába kapaszkodik, a félelmetes harcos, akit ismerek, törékeny, idegen öregasszonnyá zsugorodik.

– Mama...

Segíteni akarok, de félreüti a kezem. – *Òdè!*

Bolondnak szidott jorubául, a mágusok nyelvén, amelyet törvényen kívül helyeztek a Lerohanás után. Olyan régen nem hallottam a nyelvünket, hogy majdnem egy percig tart, mire eszembe jut, hogy egyáltalán mit jelent.

– Az istenek nevére, mi ütött beléd?

Az ahérében minden szem ismét felém fordul. Még a kis Bisi is engem bámul. De miért kiabál velem Mama Agba? Miért az én hibám, hogy ezek a rohadt gárdisták megloptak minket?

– Én csak meg akartalak védeni!

– Engem akartál megvédeni? – visszhangozza Mama Agba. – Tudhattad volna, hogy szájalással semmin sem változtatsz! Mindnyájunkat megölethetél volna.

Botladozva hátrálok a nyersségétől. Még sosem láttam ekkora csalódást a szemében.

– Ha nem harcolhatok velük, akkor miért vagyunk itt? – A hangom elcsuklik, de lenyelem a könnyeimet. – Mi értelme az edzésnek, ha nem védhetjük meg magunkat? Miért csináljuk, ha nem védhetünk meg téged?

– Az istenekre, *gondolkodj*, Zélie! Gondolj másra is saját magadon kívül! Ki védi meg az apádat, ha kezet emelsz ezekre az alakokra? Ki óvja meg Tzaint, amikor vérszomjasan berontanak a gárdisták?

Kinyitom a számat, hogy visszavágjak, de nincs mit mondanom. Mamának igaza van. Még ha leütök is néhány gárdistát, az egész hadsereget nem győzhetem le. Előbb-utóbb megtalálnak.

Előbb-utóbb megtörik azokat, akiket szeretek.

– Mama Agba! – Bisi hangja egércincogássá vékonyul. Yemi húzott nadrágjába csimpaszkodik, könnyek öntik el a szemét. – Miért gyűlölnek minket?

Mama fáradtan megroskad. Kitarja karját Bisinek.

– Nem titeket gyűlölnek, gyermekem. Azt gyűlölök, amivé lennetek kellett volna.

Bisi belebújik Mama kaftánjának redőibe, amely elfojtja zokogását. Mama Agba végighordozza tekintetét a szobán, és látja, hogy a többi lány is a könnyeivel küzd.

– Zélie azt kérdezte, miért vagyunk itt. Indokolt kérdés. Gyakran beszélünk arról, *hogyan* kell harcolnotok, de arról soha, hogy miért. – Leteszi Bisit, és int Yeminek, hogy hozzon neki egy számolyt. – Lányok, nem szabad elfelejtenetek, hogy a világ nem volt mindig ilyen. Volt idő, amikor mindenki ugyanazon az oldalon állt.

Ahogy Mama Agba letelepszik a székre, a lányok köré gyűlnek, mohón fülelnek. Mama leckéi mindig mesével vagy valamilyen mítosszal, egy másik világ tanításával érnek véget. Normális körülmények között előretolakszom, hogy minden szót értsek. Ma inkább kívül maradok a körön, túlságosan szégyellem magam ahhoz, hogy közelebb menjek.

Mama Agba lassan, módszeresen dörzsöli a kezét. A történetek ellenére is halvány mosoly ül az ajkán, olyan mosoly, amit csak egy mese idézhet fel. Nem bírom megállni, hogy közelebb ne nyomakodjak hozzá néhány lány mellett. Ez a mi történetünk. A mi történelmünk.

Az igazság, amit a király igyekezett eltemetni a halottainkkal együtt.

– Kezdetben Orisa olyan föld volt, ahol szent és rendkívüli mágusok éltek. Mind a tíz klánjukat megajándékozták a fenti istenek, és különböző hatalmakat adtak nekik a földön. Voltak mágusok, akik képesek voltak irányítani a vizet, mások a tűz-

nek parancsoltak. Voltak mágusok, akik olvastak a gondolatokban, sőt olyanok is, akik beeláttak az időbe!

Noha valamennyien hallottuk már ezt a történetet – Mama Agbától vagy a szüleinktől, akik többé nincsenek –, az ismétlés semmit sem von le a szavak varázsából. A szemünk felragyog, amikor Mama Agba leírja a mágusokat, akik egyformán képesek voltak gyógyítani és megbetegíteni. Előrehajolunk, amikor azokról a mágusokról beszél, akik megszelídítették a fenvadakat, és azokról, akik a kezükben tartották a fényt és a sötétséget.

– Minden mágus fehér hajjal született, mert ez mutatta az istenek érintését. Képességeiket arra használták, hogy gondoskodjanak Orisa népéről, és az egész nemzet tisztelte őket. De nem mindenkit ajándékoztak meg az istenek. – Körbemutat a helyiségben. – Éppen ezért, valahányszor új mágus született, egész tartományok ujjongtak, és megünnepelték, amikor először láthatták a fehér tincseket. Ám a kiválasztott gyermekek nem varázsolhattak tizenhárom éves korukig, ezért, amíg meg nem nyilvánult a hatalmuk, *ibawi* volt a nevük, vagyis „az, aki az isteneké”.

Bisi felemeli a fejét, és mosolyog. Mama Agba odanyúl, és gyöngéden megcibál egy fehér fürtöt, a mi ismertetőjelünket, amelyet titkolni tanítottak.

– A mágusok felemelkedtek egész Orisában, belőlük lettek az első királyok és királynők. Abban az időben mindenki békében élt, ám az a béke nem volt tartós. A hatalmasok kezdtek visszaélni a mágiával, és büntetésül az istenek megfosztották őket a képességeiktől. Ahogy a mágia kiürült a vérükből, fehér hajuk is eltűnt, és ez mutatta, hogy bűnösök. Számos emberöltő alatt a szeretet a mágusok iránt átcsapott félelembe. A félelem átcsapott gyűlöletbe, a gyűlölet erőszakba, amely ki akart irtani minden mágust.

A szoba elsötétül Mama Agba szavaitól. Tudtuk, mi következik: az éjszaka, amelyről nem beszélünk, az éjszaka, amelyet sosem fogunk elfelejteni.

– Addig az éjszakáig a mágusok azért maradhattak életben, mert felhasználták képességeiket a védekezésre. Csak hogy tizenegy éve a mágia eltűnt. Egyedül az istenek tudják, miért. – Mama Agba lehunyja a szemét, és nagyot sóhajt. – Az egyik napon még lélegzett. A következő napon meghalt.

Egyedül az istenek tudják, miért.

Tisztelem annyira Mama Agbát, hogy ne tegyem fel a kérdésemet. Úgy beszél, mint minden felnőtt, aki túlélte a Lerohanást. Beletörődve, mintha az istenek büntetésből vették volna el tőlünk a mágiát, vagy egyszerűen meggondolták volna magukat.

A szívem mélyén tudom az igazságot. Abban a pillanatban tudtam, amikor megláttam a leláncolt ibadani mágusokat. Az istenek a mágiánkkal együtt haltak meg.

Sosem térnek vissza.

– Azon a végzetes napon Saran király nem habozott – folytatja Mama Agba. – Felhasználta a mágusok pillanatnyi gyengeségét, hogy lecsapjon.

Lehunyom a szemem, küzdök a könnyeimmel. A lánca az anyám nyakán. A porba hulló vércseppek.

A Lerohanás néma emlékei betöltik a nádkunyhót. A levegő sűrű lesz a gyásztól.

Azon az éjszakán valamennyien elveszítettük családjaink mágus tagjait.

Mama Agba sóhajt, feláll, összeszedi erejét, amelyet mindnyájan ismerünk. Úgy néz végig a lányokon, mint egy tábornok, aki csapatszemlét tart.

– Azért tanítom meg a bot útját minden lánynak, aki tanulni akar, mert ebben a világban mindig lesznek férfiak, akik bántani akarnak benneteket. Ám ezt a kiképzést a választottaknak, az elveszett mágusok gyermekeinek indítottam. Noha elvesztettétek a képességeket, hogy mágusok legyetek, megmaradt irántatok az erőszak és a gyűlölet. Ezért vagyunk itt. Ezért folytatjuk a kiképzést.

Megsuhogtatja vastag botját, és lecsap a földre.

– Ellenfeleitek kardot viselnek. Akkor miért oktatlak benneteket a bot művészetére?

Felmondjuk a tanítást, amit Mama Agba újra és újra ismételtet velünk.

– Inkább kitér, mint bánt, inkább bánt, mint megnyomorít, inkább megnyomorít, mint megöl – a bot nem pusztít.

– Arra tanítalak titeket, hogy legyetek harcosok a kertben, így sosem lesztek kertészek a háborúban. Megadom nektek a harchoz szükséges erőt, de mindnyájatoknak meg kell tanulnotok a fegyelem erejét. – Hozzám fordul, kihúzza magát. – Meg kell védened azokat, akik nem tudnak védekezni. Ez a bot útja.

A lányok bólintanak, én a földet bámulom. Ismét majdnem tönkretettem mindent. Ismét csalódást okoztam.

– Jól van – sóhajt Mama Agba. – Ennyi elég mára. Szedjétek össze a holmitokat! Holnap ott folytatjuk, ahol ma abbahagytuk.

A lányok kifelé sorjáznak a konyhából, örülnek, hogy elmenekülhetnek. Én is ezt akarom tenni, de Mama Agba ráncos keze megmarkolja a vállam.

– Mama...

– Csönd! – parancsolja. Az utolsóként távozó lányok együttérzően pillognak rám. A hátsójukat dörgölik, valószínűleg azt számolgatják, hány ostorcsapást kapok ma.

Húsz az edzés kihagyása miatt... ötven a felelésért... száz, mert majdnem megölettem mindenkit...

Nem. Száz túlságosan nagyylelkű lenne.

Elfojtok egy sóhajtást, és felkészülök a fájdalomra. *Nem tart sokáig, biztatom magam. Vége lesz, mielőtt...*

– Ül le, Zélie!

Ad egy csésze teát, azután magának is tölt. Édes illat csapja meg az orrom, ahogy a csésze átmelegíti a kezem.

Összevonom a szemöldököm.

– Ezt most megmérgezted?

Mama Agba szája széle megrándul, de szigor mögé rejtí derűjét. Én is álcázom a magamét egy korty teával, élvezem

benne a mézet. A kezemben forgatom a csészét és a peremébe foglalt, levendulaszín gyöngyöket piszkálom. Anyámnak volt egy ilyen csészéje, csak annak a gyöngyei ezüstből voltak, Oja, az élet és halál istennőjének tiszteletére.

Az emlék egy pillanatra elfeledteti Mama Agba csalódottságát, de ahogy a tea íze megfakul, visszaszivárog a számba a büntudat sava. Nem lenne szabad ezt kockáztatnia egy olyan választottért, mint én.

– Bocsánat. – A gyöngyöket babrálom a csészén, nem nézek fel. – Tudom. . . tudom, hogy nem könnyítem meg a dolgot.

Yemihez hasonlóan Mama Agba is kosidán, olyan orisai, aki nem tud varázsolni. A Lerohanás előtt azt gondoltuk, az istenek döntenek el, ki születik választottnak, de most, hogy a mágia eltűnt, nem értem, mit számít a megkülönböztetés.

Mivel a haja nem fehér, mint a választottaké, Mama Agba elvegyülhetne az orisaiak között, és nem bánthatná a gárdisták. Ha nem lenne köze hozzánk, talán nem is háborgatná.

Valahol azt kívánom, hagyjon bennünket, kímélje meg magát a szenvedéstől. Amilyen jó szabó, valószínűleg lehetne kereskedő, jó sok pénzt szerezhethetne ahelyett, hogy mindenéből kiforgatják.

– Tudtad, hogy egyre jobban hasonlítasz rá? – Mama Agba iszik egy kortyot, és elmosolyodik. – Rémítő a hasonlóság, amikor kiabálsz. Örökölted a haragját.

Tátva marad a szám; Mama Agba nem szeret azokról beszélni, akiket elvesztettünk.

Kevesen szeretünk.

Egy újabb korty teával leplezem a meghökkenésemet, és bólintok.

– Tudom.

Nem emlékszem, mikor történt, hogy Baba feltűnően megváltozott. Kerülte a tekintetemet, képtelen volt rám nézni anélkül, hogy ne a meggyilkolt felesége arcát látná.

– Az jó. – Mama Agba mosolya lehervad, összevonja a szemöldökét. – A Lerohanás idején még gyerek voltál. Aggódtam, hogy elfelejted.

– Ha próbálnám, akkor sem tudnám. – Hiszen anyának olyan volt az arca, mint a nap.

Arra az arcra igyekszem emlékezni.

Nem a vérző nyakú holttestre.

– Tudom, hogy érte harcolsz. – Mama Agba keze végigfut fehér hajamon. – De a király kegyetlen, Zélie. Előbb mészárolja le a királyság összes lakóját, semmint eltúrja a választottak dacolását. Ha ellenfeled aljas, akkor más, ravaszabb módokon kell harcolnod.

– Azokban a módokban benne van, hogy lecsaphatom a disznókat a botommal?

Mama Agba kuncog, a bőre összeráncolódik mahagóniszínű szeme körül.

– Csak ígérd meg, hogy óvatos leszel! Ígérd meg, hogy a megfelelő pillanatot választod a harcra!

Megragadom Mama Agba kezét, és mélyen meghajtom a fejem, hogy megmutassam tiszteletemet.

– Megígérem, Mama. Nem fogok még egyszer csalódást okozni.

– Jó, mert van valamim, és nem akarom megbánni, hogy megmutatom neked.

A kaftánja alá nyúl, előhúz egy vékony, fekete pálcát, suhint vele. Hátraugrok, mert a pálca fémmel burkolt, fényes bottá nyúlik.

– Istenek! – sóhajtom, és megfegyelmezem magamat, ne-hogy marokra kapjam ezt a mesterművet. Ősi jelképek borítják a fekete fém minden centiméterét, minden véset emlékeztet Mama Agba egy-egy leckéjére. Szemem, akár a mézelő méh, elsőnek találja meg az *akofenát*, a keresztbe tett pengéket, a háború kardjait. *A bátorság nem mindig harsog*, mondta azon a napon Mama. *Az érték nem mindig ragyog*. A kardok mellett az *akoma*, a szív, a türelem és a megértés jelképe. Azon a napon... szinte biztos, hogy azon a napon verést kaptam.

Minden jelkép más leckéhez, más történethez, bölcsességhez vezet vissza. Kíváncsian nézek Mamára. Ez most ajándék, vagy ezzel fog elverni?

– Tessék. – A kezembe teszi a csiszolt fémet. Azonnal érzem a hatalmát. Vas a belseje... elég súlyos ahhoz, hogy koponyákat törjön be.

– Tényleg nem álmodom?

Mama bólint.

– Ma úgy küzdöttél, akár egy harcos. Megérdemled, hogy átmenj a vizsgán.

Fölállok, megpörgetem a botot, megcsodálom az erejét. A fém úgy hasítja a levegőt, akár a kés, sokkal gyilkosabb az összes tölgyfa botnál, amelyet valaha faragtam.

– Emlékszel, mit mondtam, amikor elkezdtük a kiképzést?

Bólintok, és utánozom Mama Agba fáradt hangját.

– *Ha bele akarsz kötni a gárdistákba, jobb, ha megtanulsz győzni.*

Nyakon vág, de azért visszhangzik a nádfalú szoba a jóízű nevetésétől. Átadom neki a botot, ő pedig a földhöz üti, amitől az visszatöpörödik vaspálcává.

– Azt tudod, hogyan győzzél – mondja. – Csak arra vigyázz, hogy azt is tudd, mikor harcolj!

Büszkeség és fájdalom kavargat bennem, amikor Mama Agba visszaadja a botot. Mivel nem bírom magamban, hogy beszélni tudnék, csak átkarolom a derekát, beszívom a frissen mosott vászon és az édes tea illatát.

Mama Agba először megmerevedik, de aztán szorosan magához ölel, kiszorítja belőlem a fájdalmat. Hátrébb húzódik, hogy mondjon valamit, de inkább elhallgat, mert ismét félrerántják az ahéré függönyét.

Megmarkolom a fém pálcát, felkészülök, hogy kipattintsam. Aztán felismerem Tzain bátyámat az ajtóban. Feszülő izmú, hatalmas alakja mellett eltörpül a nádkunyhó. Az inak kiugranak sötét bőre alól. Verejték csurog fekete hajából a homlokára. Ahogy összenézünk, karmok ragadják meg a szívemet.

– Baba!

2. FEJEZET

ZÉLIE

AZ UTOLSÓ SZÓ, AMELYET hallani akartam.

Baba!, ez azt jelenti, hogy vége.

Baba!, ez azt jelenti, hogy bántották vagy még rosszabb...

Nem! Leállítom a gondolataimat, miközben rohanunk a kereskedőnegyed pallóján. *Nincs semmi baja* –, biztatom magam. *Úgysem fog meghalni!*

Ilorin, a mi óceáni otthonunk a nappal együtt kel. A háza-inkat tartó cölöpökön megtörő hullámok permettel locsolják a lábunkat. Mint a pók a tenger hálójának közepén, úgy áll falunk a középben találkozó nyolc gerendalábon. Most ebbe a középpontba rohanunk, hogy közelebb legyünk Babához.

– Nézz a lábad alá! – kiált rám egy kosidán asszony, mikor elszáguldok mellette, és csaknem leborítom fekete hajáról a pizáanggal töltött kosarat. Talán ha tudná, hogy világom szét-hullóban van, lenne szíve megbocsátani.

– Mi történt? – lihegem.

– Nem tudom – hadarja Tzain. – Ndulu eljött az agbön-edzésre. Azt mondta, hogy Baba nagy bajban van. Már indultam volna haza, amikor Yemitől hallottam, hogy összetűztél a gárdistákkal.

Istenek, és ha az tette, amelyik ott járt Mama Agba kunyhójában? Félelem furakodik be a tudatomba, miközben cikázunk a deszkajárdán hemzsegő kofák és kézművesek között. A gárdista, aki megtámadott, bosszút akarhat állni Babán. Akkor pedig hamarosan...

– Zélie! – kiált rám Tzain olyan indulatosan, amiből megértem, hogy nem először próbálja felhívni magára a figyelmet. – Miért hagytad magára? Neked kellett volna vele maradnod!

– Ma volt a vizsgamérkőzésem! Ha kihagyom...

– A fenébe, Zél! – Tzain akkorát ordít, hogy a falusiak odafordulnak. – Komolyan beszélsz? Magára hagytad Babát a hülye botod miatt?

– Az nem bot, hanem fegyver – vágok vissza. – És nem hagytam magára. Aludt. Pihenésre van szüksége. Azonkívül ennek a hétnek minden napján én voltam...

– A múlt héten meg én! – Átugrik egy négykézláb mászó kisgyereket, hullámzó izmokkal ér földet. Egy kosidán lány rámosolyog, amikor Tzain elrohan mellette, hátha a bátyám hajlandó lesz lassítani a magakelletésétől. A falusiak még most is úgy vonzódnak Tzainhoz, mint mágneshoz a vasreszelék. Nekem nem kell félrelökdösnöm senkit. Elég egy pillantás fehér hajamra, és máris kerülnek, mint a pestisest.

– Az Orisa Játékok csak kétholdnyira vannak – folytatja Tzain. – Tudod, mennyi hasznát vennénk a pénznek, amit ott lehet nyerni? Amikor én edzek, *neked* kell Babával maradnod. Miért olyan nehéz ezt megérteni? A fenébe!

Megtorpan az úszó piac előtt, Ilorin közepén. A szögletes mólóval körülvett tengerfolton kerek kókuszdió csónakjaikban ringatózó falusiak alkudoznak. Még piac előtt hazafuthatnánk az éjszakai hídon otthonunkba, a halászok kerületébe, de ma korán nyitott a piac, és a híd nincs sehol. A hosszabb úton kell mennünk.

Tzain, a rendíthetetlen atléta már száguld is a piacot szegélyező járdán, hogy visszajusson Babához. Éppen indulnék utána, de megállok, amikor látom a kókuszdió csónakokat.

Kofák és halászok alkudoznak, friss gyümölcsöt cserélnek a fogás legjavára. Jó időkből az üzletelés szelíd: mindenki elfogad egy kicsivel kevesebbet, hogy másoknak egy kicsivel több jusson. De ma mindenki veszekszik, bronzot és ezüstöt követel ígéretük és hal helyett.

Az adók...

Felmerül előttem a gárdista ocsmány képe, combom most is ég a mancsától. Fenyegető nézésének emléke beindít. Beugrom az első csónakba.

– Zélie, vigyázz! – kiáltja Kana, és magához öleli drága gyümölcseit. Falunk kertésze megigazítja fejkendőjét, és haragosan néz rám, amikor átszökkenek egy bárkába, a csapkodó kék holdhalak közé.

– Bocsánat!

Egyik bocsánatkérést a másik után kiáltom, miközben csónakról-csónakra ugrálok, mint egy vörösorrú brekkar. Ahogy dobbantok a halásznegyed mólóján, már futok is, élvezem a deszkák döngését a talpam alatt. Nem várom meg Tzaint. Elsőnek kell Babához érnem. Ha baj van, Tzaint figyelmeztetni kell.

Ha Baba halott...

A gondolattól ólommá válik a lábam. *Nem halhat meg!* Hajnal bőven elmúlt, meg kell raknunk a csónakunkat, hogy kivitorlázzunk a tengerre. Mire leeresztjük hálóinkat, a legszebb halakat már kifogták. Ki dorgál meg ezért, ha Baba nincs többé?

Magam elé képzelem, milyen volt, mikor elmentem, mielőtt utolsót lélegzett volna ahérénk ürességében. Még alvás közben is elnyűttnek látszott, mintha a leghosszabb alvás sem pihentetné. Reméltem, hogy nem ébred fel, amíg visszatérek. Több eszem lehetett volna. A csendben egyedül kellett megküzdenie a fájdalomával, a bánatával.

Én pedig...

Én és a hülye hibáim!

Tömeg verődött össze az ahérénk előtt, amitől megtorpanok. Az emberek miatt nem látom az óceánt, mutogatnak és valamit kiabálnak. Nem látom, miért. Mielőtt előrenyomakodhatnék, Tzain átcsörtet a sokaságon. Ahogy utat nyitnak neki, megáll a szívem.

Csaknem fél kilométernyire kint a tengeren egy ember csapkod, sötét kezével kétségbeesetten hadonászik. Hatalmas hullámok verik szegény fejét, mindegyik vízbefojtással fenye-

geti. A férfi segítségért kiált, a hangja fuldokló és gyenge, de olyan, amit bárhol megismernék.

Az apám hangja.

Két halász igyekszik felé, lázasan lapátolnak kókuszdió csónakjaikban. Ám a hullámok ereje visszalöki őket. Nem fognak odaérni időben.

– Nem! – kiáltom rémülten, ahogy egy áramlat lerántja Babát a víz alá. Várom, hogy felbukkanjon, de semmi sem tör át a bosszúálló hullámokon. Elkéstünk.

Babának vége.

Mintha bottal vágtak volna oda a mellemre. A fejemre. A szívemre.

Szempillantás alatt eltűnik a levegő a világomból, és én elfelejtem, hogyan kell lélegezni.

Miközben igyekszem állva maradni, Tzain akcióba lép. Fel-sikoltok, amikor a vízbe veti magát, kettős uszonyú cápaként hasítva a hullámokat.

Sosem láttam még ilyen sebesen úszni. Pillanatok alatt le-hagyja a csónakokat. Másodpercekkel később már ott van, ahol Baba elmerült, és a víz alá bukik.

Gyerünk! A mellkasom annyira összeszűkül, hogy esküszöm, érzem, amint a bordáim megroppannak. De amikor Tzain újra felbukkan, a keze üres. Nincs benne semmi.

Nincs ott Baba.

Liheg, újra alábukik, ez alkalommal keményebben rúgja el magát. A másodpercek örökkévalósággá nyúlnak. *Ó, istenek...*

Mindkettőt elveszíthetem.

– Gyerünk! – suttogom, a hullámokat bámulva, ahol Tzain és Baba eltűntek. – Gyertek vissza!

Nem először suttogom ezeket a szavakat.

Kölyökkoromban egyszer láttam, hogyan hozza fel Baba egy mély tóból Tzaint, hogyan tépi ki a hínárból, amely rabul ejtette a fiát a víz fenekén. Nyomkodta törekeny mellkasát, de mikor sehogy sem tudta életre kelteni, Mama és a mágiája mentette meg Tzaint. Mindent kockáztatott, megszegte a má-gustörvényt, hogy tiltott hatalmakat szólítson a tulajdon véré-

vel. Belefűzte varázsigéit Tzainba, mint egy fonalat, és visszahúzta az életbe a holtak mágiájával.

Mindennap azt kívánom, bár élne Mama, de soha annyira, mint ebben a pillanatban. *Bár az enyém lenne a testében lüktető varázslat!*

Bár életben tarthatnám Tzaint és Babát!

– Kérlek! – Mindennek ellenére, amit hiszek, lehunyom a szemem és imádkozom, ahogy aznap tettem. Ha csak egyetlen isten van még odafönt, akkor is meg kell hallgatnia.

– Kérlek! – Könnyek szivárognak a szempilláim között. A remény egyre fogy a szívemben. – Hozd vissza őket! Kérlek, Oja, ne vidd el őket is!

– *Huh!*

A szemem azonnal kinyílik, ahogy Tzain kirobban az óceánból, egyik karjával Babát ölelve át. Baba kiköhög legalább egy liter vizet, de itt van.

Él!

Térdre esek, csaknem elterülök a pallón.

Istenek...

Még nincs dél, és máris két életet sodortam veszélybe.

Hat perc.

Ennyi ideig vergődött Baba kint a tengeren.

Ilyen hosszan küzdött az áramlattal, ilyen sokáig éhezett levegőre a tüdeje.

Miközben ülünk üres ahérénk csöndjében, nem tudom ki-vernii a fejemből ezt a számot. Baba úgy reszket, hogy az a hat perc bizonyosan tíz évet vett el az életéből.

Ennek nem lett volna szabad megtörténnie. Túl korán van ahhoz, hogy tönkremenjen az egész nap. Kint kellene tisztítanom a reggeli fogást Babával. Tzainnak vissza kellene jönnie az agbönedzésről, hogy segítsen.

Ehelyett Tzain Babát figyel, keresztbe font karokkal. Túl dühös ahhoz, hogy rám nézzen. Pillanatnyilag egyetlen barátom Nailah, a hűséges napmacska, akit én nevelek megsebzett

kölyökkora óta. Hátasom már nem kölyök, toronyként magasodik fölém, négy lábon állva is eléri Tzain nyakát. Füle mögül előkunkorodó, recés szarva veszedelmesen közel jár ahhoz, hogy átdöfje nádfalunkat. Felnyúlok hozzá, és Nailah ösztönyszerűen lehajtja óriási fejét, vigyázva, nehogy megkarmoljon az állkapcsából kimeredő agyarakkal. Dorombol, amikor megvakarom az orrát. Legalább van valaki, aki nem haragszik rám.

– Mi történt, Baba?

Tzain érdes hangja megtöri a csöndet. Választ várunk, de Baba csak bámul. A padlóra szegeződő pillantása olyan üres, hogy megfájdul a szívem.

– Baba! – Tzain lehajol, hogy a szemébe nézhessen. – Emlékszel, mi történt?

Baba összébb húzza magán a pokrócot. – El kellett men-nem halászni.

– De hát nem mehetsz ki egyedül! – kiáltok.

Baba megrándul, Tzain fenyegetően mered rám. Halkabban kell folytatnom: – A kieséseid egyre rosszabbak – próbálkozom újra. – Miért nem vártad meg, hogy hazajöjjek?

– Nem volt időm – rázza meg a fejét Baba. – Jöttek a gárdisták. Azt mondták, fizetnem kell.

– Micsoda? – Tzain összevonja a szemöldökét. – Miért? Múlt héten fizettem.

– A választottak adója. – Belemarkolok húzott nadrágom kelméjébe. Még mindig kísért a gárdista érintése. – Mama Agbához is eljöttek. Valószínűleg lecsapnak az összes ilorini házra, ahol a választottak laknak.

Tzain a homlokához szorítja az öklét, mintha szét tudná zúzni a koponyáját. Hinni akarja, hogy nem esik bajunk, ha a királyság törvényei szerint játszunk, de semmi sem védhet meg, ha ezek a törvények a gyűlöletben gyökereznek.

Ismét megrohan a bűntudat, és belém vájja magát. Ha nem lennék választott, nem szenvednének. Ha Mama nem lett volna mágus, ma is élne.

Belefúrom ujjamat a hajamba, véletlenül kitepek néhány szálát. Fontolgom, hogy levágom az egészet, de mágusörök-

ségem még fehér hajam nélkül is átkot jelent a családomnak. Mi vagyunk azok, akik megtöltik a király börtöneit, akiket kényszermunkára ítél a királyságunk, a nép, amelynek vonásait az orisiaiak el akarják tüntetni, törvényen kívül helyezve érvonalunkat, mintha a fehér haj és a holtak mágiája beszennyezné a társadalmat.

Mama szokta mondogatni, hogy a fehér haj a mennyei és földi hatalmak jele. A szépség, az erény és a szeretet jele, azt bizonyítja, hogy a fönti istenek megáldottak minket. De amikor minden megváltozott, a mágia fertelemmé torzult, az örökségünk gyűlöletessé fajult.

Kénytelen voltam beletörődni ebbe a kegyetlenségbe, de ahányszor azt láttam, hogy Tzain vagy Baba szenved tőle, mindannyiszor mélyebbre hasított belém a sértés. Baba még mindig sós vizet köhög fel, de máris azon kell rágódnunk, hogy miből élünk meg.

– És a vitorláshal? – kérdezi Tzain. – Azzal fizethetünk.

Odamegyek a konyhá végébe, és kinyitom kicsiny vas jég-szekrényünket. Hűtött tengervízben fekszik a tegnap kifogott vörös uszonyú vitorláshal. A ragyogó pikkelyek ínycsiklandó zamatot ígérnek. Ritka zsákmány a Warri-tengerben, túl értékes ahhoz, hogy megegyük. De ha a gárdisták elviszik...

– Nem kellett nekik a hal – morogja Baba. – Bronzot akartak. Ezüstöt. – Úgy masszírozza a halántékát, mintha ezzel el-tüntethetné az egész világot. – Azt mondták, szerezzek pénzt, különben Zélie munkatáborba kerül.

Meghül bennem a vér. Sarkon fordulok, nem is tudom palástolni a félelmemet. Egész Orisát behálózzák a kényszer-munkatáborok, amelyeket a királyi katonaság igazgat. Ha valaki nem tudja fizetni az adókat, le kell dolgoznia, amivel a királynak tartozik. Aki bekerül egy ilyen táborba, végeérhetetlenül robotol, palotákat emel, utakat épít, szenet bányászik, és még mindenfélét csinál ezen kívül.

Ez a rendszer jól szolgálta valaha Orisát, de a Lerohanás óta nem több, mint államilag szentesített halálos ítélet. Ürügy, hogy börtönbe csukják a népemet, mintha bizony a királyság-

nak szüksége lenne ürügyre. A Lerohanással az összes választott árvaságra jutott, mi vagyunk azok, akik nem bírják fizetni a magas adókat. Mi vagyunk a valódi célpontjai minden adó-emelésnek.

A fenébe! Küzdök, hogy ne hatalmasodjon el rajtam a félelem. Ha bekényszerítenek egy táborba, sosem jutok ki onnan. Onnan nincs menekvés. A robotolásnak addig kellene tartania, amíg az eredeti adósságot ledolgozza az ember, de mivel az adókat folyamatosan emelik, ugyanez történik az adóssággal. A választottakat úgy szállítják, mint a marhákat, éhezés, ütlegek meg még ennél is rosszabb az osztályrészük. Addig dolgoztatnak bennünket, amíg bele nem halunk.

Beledugom a kezem a dermesztő tengervízbe, hogy megnyugtassam az idegeimet. Nem mutathatom ki a rémületemet Baba és Tzain előtt. Attól csak rosszabb lesz mindnyájunknak. De amikor az ujjaim remegni kezdenek, nem tudom, hogy a hideg vagy a rettegés okozza-e. Hogy történhet ez? Mitől lett ilyen rossz a helyzet?

– Nem – suttogom magamnak.

Hibás kérdés.

Nem azt kellene kérdeznem, hogy mitől lett ilyen rossz a helyzet, hanem azt, miből gondoltam, hogy egyáltalán jobb lehet.

Az egyetlen fekete kontyvirágot nézem, kunyhónk ablakának szűnyoghálójába fonva, egyetlen élő kapcsolatomat, ami maradt Mamához. Amíg Ibadanban éltünk, kálákat állított régi otthonunk ablakába az anyja emlékére, mert a mágusok ezzel róják le a holtaknak járó tiszteletet.

Amikor erre a virágra nézek, rendszerint a széles mosoly jut az eszembe, amellyel Mama szívta be a virág fahéjas illatát. Ma, amikor a fonnyadt leveleket bámulom, a fekete magicidláncot látom a nyakában viselt aranyamulett helyén.

Noha ez az emlék tizenegy éves, tisztábban látom, mint akkor a szememmel.

Az volt az az éjszaka, amikor a dolgok rosszra fordultak. Azon az éjszakán akasztatta fel a népemet ország-világ szeme

láltára Saran király, hadat üzenve a mai és holnapi mágusoknak. Azon az éjszakán halt meg a varázslat.

Aznap éjjel vesztettünk el mindent.

Baba reszket, én pedig hozzá szaladok, kezét a hátára teszem, hogy megtámasszam. A szemében nincs harag, csak vereség, miközben kapaszkodik a nyűtt takaróba. Hogy miért nem láthatom a harcost, akit gyermekkoromban ismertem! A Lerohanás előtt egyetlen nyúzókéssel legyőzött három fegyverest. De a verés után, amit azon az éjszakán kapott, öt holdnapba telt, amíg egyáltalán meg tudott szólalni.

Megtörték őt akkor, véresre verték a szívét, összeropantották a lelkét. Talán összeszedte volna magát, ha ébredés után nem látja meg Mama tetemét a fekete láncon. De meglátta.

És soha többé nem lett ugyanaz, aki volt.

– Jól van – sóhajt fel Tzain, akinek a pohár mindig félig tele. – Fussunk ki a csónakkal! Ha most elindulunk...

– Nem megy – szakítom félbe. – Láttad a piacot. Mindenkinek meg kell fizetnie az adót. Még ha hoznánk is halat, az emberek minden felesleges pénze oda.

– És nincs csónakunk sem – motyogja Baba. – Ma reggel elveszett.

– Micsoda? – Fel sem tűnt, hogy a csónak nincs odakint. Tzainhoz fordulok, hogy halljam az új tervét, de ő a nádpadlóra rogy.

Végem van... A falnak támaszkodom, lehunyom a szemem.

Nincs csónak, nincs pénz.

Nem kerülhetem el a tábort.

Súlyos csönd ereszkedik az ahérére, bebetonozza az ítéletemet. *Talán beosztanak a palotába.* Elkényeztetett nemeseket kiszolgálni kellemesebb, mint szénport köhögni a calabrari bányákban vagy más dögletes helyeken, ahova a választottakat elzárhatják. Úgy hallottam, hogy a föld alatti bordélyok legocsmányabbika még dal, móka és kacagás ahhoz képest, amire a munkatáborokban kényszeríthetnek.

Tzain megmozdul a sarokban. Ismerem. Fel fogja ajánlani, hogy átveszi a helyem. De miközben tiltakozni készülök, a királyi palota gondolatától beugrik egy ötlet.

– Na és mi a helyzet Lagossal? – kérdezem.

– Szökni nem érdemes.

– Nem szökök – rázom meg a fejem. – Az a piac tele van nemesekkel. Nekik eladhatom a vitorláshalat.

Mielőtt bárki megdicsérné lángelmémet, felkapok egy zsírpapírt és futok a vitorláshalért. – Háromhavi adóval jövök vissza. És annyi pénzzel, hogy elég legyen egy új csónakra. – És Tzain ismét az agbönvizsgálóival foglalkozhat. Baba végre megpihenhet. *Én segíthetek*. Belül elmosolyodok. Végre csinállok valamit, ami helyes.

– Nem mehetsz. – Baba fáradt hangja hasít bele a gondolatimba. – Túl veszélyes egy választottnak.

– Veszedelmesebb, mint a táborok? – kérdezem. – Mert ha nem ezt csinálom, akkor odakerülök.

– Én megyek Lagosba – vitatkozik Tzain.

– Nem, nem te mész. – Berakom a halat a táskámba. – Nem tudsz alkudni. Elszúrod az egész üzletet.

– Lehet, hogy kevesebb pénzt hozok, de meg tudom védeni magam.

– Én is. – Megrázom Mama Agba botját, mielőtt behajítanám a csomagba.

Tzain leint. – Kérlek, Baba! Ha Zél megy, akkor valami hülyeséget csinál.

– Ha én megyek, több pénzzel jövök vissza, mint amennyit valaha is láttunk.

Baba a homlokát ráncolja, töpreng. – Zélie-nek kell eladnia a halat...

– Köszönöm!

– ...de Tzainnak kell ráncba szednie Zélie-t.

– Nem! – Tzain összefonja a karját. – Egyikünknek itt kell maradnia veled, arra az esetre, ha visszajönnek a gárdisták.

– Vigyetek el Mama Agbához! – mondja Baba. – Majd ott elbújok, amíg visszatértek.

– De Baba...

– Ha nem indultok most, estére sem értek vissza.

Tzain lehunyja a szemét, magába fojtja a bosszúságát. Nyergelni kezdi Nailah-t, közben én felsegítem Babát.

– Bízom benned – motyogja Baba olyan halkán, hogy Tzain ne hallja.

– Tudom. – Megkötöm vékony alakján az elnyűtt takarót.

– Még egyszer nem szúrom el.